

dwars

studentenblad van de
Universiteit Antwerpen

nummer 18 -- jaargang 3
april 2004

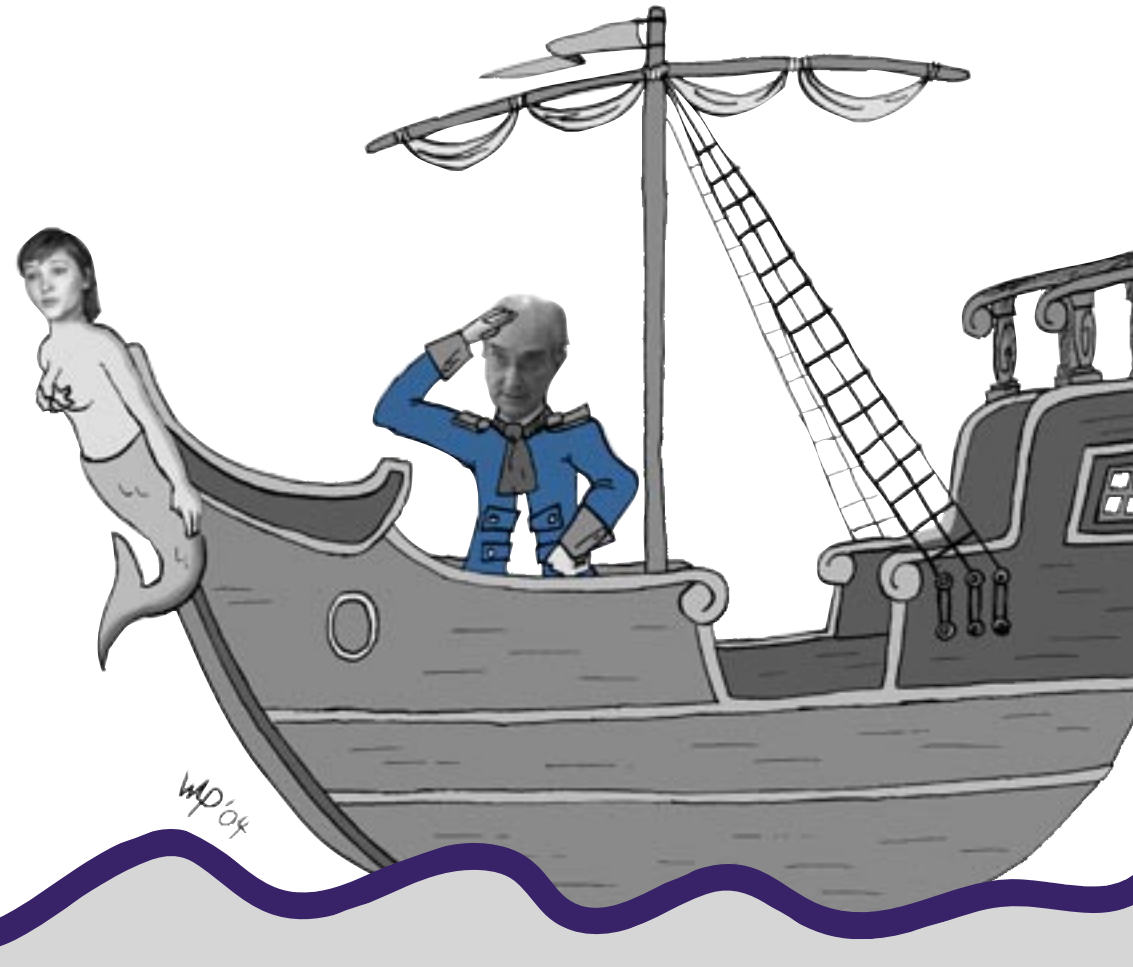
Leo Delwaide
Peter Van den Begin
& Tine Reymer
Madrid

Zeevaartschool
Leo Delwaide
P.8
P.17

Waarom Tine het
einde is
P.9

Studentenresto's ruim 7% duurder

Als student groeit het geld niet op je rug. Of eigenlijk wel. § Enkele slimme jongens met ervaring in gratis geld bedachten een speciale cursus munt slaan uit je lijf. De New Canoe University maakt internationale furore met deze online cursussen. Naast het klassieke bloedgeven worden ook sperma of eicellen, je lever, haar, nieren en beendermerg grondig economisch bekeken. Volgens de reclameslogans begeleidt de universiteit beginnende jongerenbedrijven, al is de vraag hoe je met je lichaamssappen een heel bedrijf opzet. § Jongeren mogen in Amerika trouwens niet drinken voor ze 21 zijn, wat dan weer leidt tot exuberante bierfestijnen op die verjaardag. Om zulke orgie § n te voorkomen wil de 20-jarige Jennifer Wiley met een radio show, Beer Radio, de overheid overtuigen om jongeren bier te laten drinken samen met hun ouders. § Jonge Yankees zullen zo bier leren kennen als een deel van de maaltijd, een

schril contrast met het huidige dronken imago. Omdat haar gouverneur haar smeekbedes niet beantwoordt blijft de ijverige studente doorgaan met haar zender op www.beerradio.com. § Als je echter denkt dat je alleen als deftige student carrière kan maken heb je het fout: Tony Blair sliep zijn eerste nacht in Londen op een bank in het park. § Eigenlijk kwam de Britse premier naar de stad om rockster te worden met zijn groep "The Ugly Rumours". Dat het niet zo gelopen is, weet iedereen; dat de man als rechtenstudent in Oxford met lange haren in brede T-shirts rondliep is minder bekend. Misschien moeten onze rechtenstudenten hun Scapa polo's maar eens inwisselen. § Op de Tulane University zaten lijken in de kast, zoveel zelfs dat die verkocht werden aan andere academische instellingen. Althans dat was de bedoeling, het bedrijf dat voor de verkoop in stond had een beter bod van het leger gekregen. § Die konden

wel 150 proefpersonen voor een nieuw beschermend schoeisel tegen landmijnen gebruiken. Nadat die opgeblazen lichamen aan het licht kwamen werd nog enkele arrestaties aan de University of California wegens handel in gestolen lichaamsdelen bij het Willed Body-programma. § Op Harvard gaat het er rooskleuriger aan toe. Daar heeft de academische overheid haar fiat gegeven voor een nieuw studentenblad, genaamd "H-Bomb". Omdat het volgens een commissie gaat om het recht op vrije meningsuiting mogen 2 studentes doorgaan met hun blad gevuld met seksadvies, erotisch getinte verhalen en als klap op de vuurpijl foto's van naakt poserende studenten en studentes. § De raadsleden kunnen zelfs subsidies goedkeuren om hun studentikoos naakt in de toekomst veilig te stellen. Studentes geïnteresseerd in gelijkaardige initiatieven op onze universiteit mogen onderstaande altijd mailen. (bb)

Op een bladje geserveerd

- 2 sms & colofon
- 3 Edit.
- 3-5 Studentenresto's
- 6 De top van de UA aan de top
- 7 Foto's uit Valencia
- 8 Zeevaartschool & Lezersbrief
- 9-12 Tine en haar Peter
- 13 Column & De Collega's
- 14-15 Bootje varen
- 16 Een zwarte dag in Madrid
- 17-20 Baron Leo Delwaide
- 21 Vrouwelijke scheidsrechter
- 22 VUAS
- 23 Wiener Café
- 24 Erasmus
- 25 Cultuurbroekjes & Column
- 26 Puzzel
- 27 Op het einde is het woord
- 28 Besnorde Moby Dick

Colofon

dwars is het studentenblad van de Universiteit Antwerpen, gemaakt voor en door haar studenten.

dwars verschijnt maandelijks tijdens het academiejaar en wordt gratis verdeeld op de UA-campussen Drie Eiken, Middelheim, Binnenstad.

Oplage: 3.500 exemplaren

V.U.: Matthias Debruyne, Lange Nieuwstraat 55, B-2000 Antwerpen

Drukkerij: Van der Poorten, Kessel-Lo

Hoofdredacteur: Matthias Debruyne
Redactiesecretaris: Ewald Peters

Eindredactie: Marjolijn De Backer, Kristof De Pooter, Veerle Van Poucke, Tomas Verachtert en Valérie Wechuysen

Redactie: Bart Braem, Wojciech De Roeck, Kelly Dorekens, Ann Fransen, Kris Hameeuw, Mieke Hoing, Kevin Jorissen, Wim Le Page, Thomas Vanhees, Veerle Van den Bergh en Michiel Verbist

Fotografie: AMOZ, Kelly Dorekens en Mieke Hoing

Illustraties: Wim Le Page

Vormgeving: Matthias Debruyne en Ewald Peters

Werkten mee aan dit nummer: Eva De Nef, Heydy Hernández León en Maaïke Van Overloop

Erratum

De puzzel van vorig nummer bleek onoplosbaar doordat de VS op slinkse wijze de wereldbeker hadden weggekaapt. Waarvoor excuus. De weinigen die de vraag alsnog wisten te reconstrueren, vinden hun naam misschien toch terug in het lijstje winnaars op p. 26.

Vragen, opmerkingen en suggesties zijn van harte welkom, alsook lezersbrieven. Anonieme brieven komen echter niet in aanmerking. De redactie behoudt het recht om ingezonden stukken in te korten, of niet te plaatsen.

Jaarabonnement per post:
10 euro (studenten), 15 euro (anderen)

Redactielokaal en correspondentieadres:
dwars - studentenblad UA
Lange Nieuwstraat 55
B-2000 Antwerpen

dwars@ua.ac.be
<http://www.dwars.ua.ac.be>

De Leuvense overkoepelende studentenkring LOKO roept haar achterban (de studenten dus) op tot actie. Rector Oosterlinck heeft er immers op slinkse wijze de rectorverkiezing gewijzigd in een aanduiding. Na een verkozen mandaat kan de keizer in kwestie nog eens vier jaar op de troon blijven (een uitdrukking die in Leuven nog veel meer toepasselijk is dan in het universitair provinciestadje Antwerpen), indien de onder hem ressorterende vergadering hem die kans biedt. Zonder verkiezing dus.

Een rector is zoiets als een voorzitter en voorzitters vind je onder andere terug bij grote voetbalclubs. Een voorbeeld van zo'n grote voetbalclub is Real Madrid en hun voorzitter heet dan weer Florentino Perez. De man is naast 56 lentes jong, eigenaar van een grote bouwfirma en een ietwat vlezig gezicht, elegant verstopt achter een bril met modieus montuur, ook verkozen door iets meer dan dertigduizend socio's. Ze vertrouwden erop dat hij hen de Champions League zou brengen en dat deed hij intussen, twee keer zelfs.

In Spaanse topclubs hangt het

beleid blijkbaar rechtstreeks af van de supporters, en dat in steeds sterkere mate. In universiteiten schijnt de omgekeerde beweging aan de gang. Studenten krijgen vermoedelijk een prominente plaats in de eetwarencommissie die waakt over de kwaliteit en variëteit van het aangeboden in onze resto's, maar hebben nauwelijks inspraak in de besluitvorming omtrent de nieuwe prijzen. Deel uitmaken van het kiezerscorps dat de grote baas vierjaarlijks naar zijn dankspeech loodst, is enkel weggelegd voor een minimaal aantal gelukkigen en in Leuven schijnt ook dat kleine recht nu dus tot het verleden te behoren.

LOKO roept op tot actie en verzet, dwars schaart zich achter dat initiatief en roept gelijk op tot waakzaamheid.

Dat Rector Van Loon maar een kleine vis is in vergelijking met de reus die Leuven regeert, hoeft niet te beletten dat de studenten ook hier

hun greep op de universiteit kunnen verliezen, en dat mogen we niet accepteren. In Madrid wuiven ze dan met witte zakdoekjes, misschien is een cursus *Basisrecht* een valabel alternatief.

Matthias Debruyne

Edit.

tekst: Kristof De
Pooter en Matthias
Debruyne
foto: AMOZ
Illustratie: Wim Le
Page

Eénmaking catering niet zonder gevolgen **Resto's duurder**

Binnenkort is de universitaire fusie ook op ons bord een feit. De UA beëindigt immers haar samenwerking met cateringbedrijf Sodexho, dat totnogtoe voor de keukens van het studentenrestaurant op campus Drie Eiken instond. Net als op de stads- en middelheimcampus zullen de maaltijden er voortaan door UA-personeel bereid worden. *dwars* onderzocht welke gevolgen dat zoal heeft voor uw appetijt en portemonnee.

Bij een eengemaakte universiteit hoort een eengemaakte catering, moet men gedacht hebben. En bovendien draait Sodexho op campus Drie Eiken al jaren met verlies. Tijd dus voor ingrijpende verandering. Schaalvergroting moet daarbij de sleutel tot succes zijn: door de aankopen te centraliseren en grotere hoeveelheden per bestelling af te nemen zijn leveranciers sneller geneigd om kortingen toe te staan. En de hogescholen profiteren mee: ook de

studentenrestaurants van de Academie en het HIVT (Hoger Instituut voor Vertalers en Tolken) mogen hun bestellingen op het gezamenlijke boodschappenlijstje plaatsen.

Stijging

De eenmaking van de catering wordt alvast gepresenteerd als een echte goed-nieuwsshow. Het is afwachten of de realiteit even rooskleurig zal blijken. Echte prijsverminderingen zitten er voor ons alvast niet in. Uit voorlopige cijfers (zie kader) die de redactie van *dwars* kon inkijken blijkt dat bv. een dagschotel voortaan 2,70 euro zal kosten. Voor studenten van de stadscampus betekent dit een daling met 10 cent, voor die van campussen

Middelheim en Drie Eiken een stijging met respectievelijk 20 en 10 cent. Enig rekenwerk leert ons dat studenten globaal genomen een stijging van meer dan 5 procent van hun uitgaven in de resto's mogen verwachten. Niet gering dus.

De prijsstijging heeft natuurlijk veel te maken met het feit dat Sodexho al jaren met verlies werkt, en dat de UA het - bedrijfseconomisch gezien althans - iets gezonder wil aanpakken. Dat maakt de prijsstijgingen op campus Drie Eiken alvast verdedigbaar. Voor de stads- en Middelheimcampus geldt deze logica echter niet. Daar worden de resto's al jaren in eigen beheer uitgebraat, en het lijkt erop dat de harmonisering van de universitaire catering wordt

aangegrepen om op deze campussen een verdoken prijsstijging door te voeren. Nu ja, wat heet verdoken: waar je in Ten Prinsenhove vroeger 2,80 euro neertelde voor een steak, moet datzelfde stuk vlees voortaan 3,50 euro kosten. Kostenbesparingen door schaalvergroting?

Maaltijdcommissie

Dat tegenover deze prijsverhogingen ook een betere kwaliteit van de maaltijden staat, kunnen we ons moeilijk voorstellen. Iedereen die regelmatig in de resto's luncht, weet dat het eten er meer dan behoorlijk tot echt lekker is. Nog betere kwaliteit weegt dus zeker niet op tegen hogere prijzen. Door de harmonisering van de catering zullen de maaltijden gevarieerder worden, zo luidt het. Of de gemiddelde UA-student daar op zit te wachten durven we betwijfelen. Hij of zij zal er alvast de prijs voor betalen.

Eén opportuniteit die volgt uit de eenmaking van de universitaire catering wil men alvast wel met beide handen grijpen. Om het menu in de resto's voortaan beter te doen aansluiten bij de wensen van de studenten wordt een 'maaltijdcommissie' - over de

precieze naam kregen we nog geen uitsluitsel - in het leven geroepen.

De balans voor de studenten is bepaald niet positief. Een prijsstijging komt er zeker.

In deze commissie, die een adviserende functie krijgt bij de samenstelling van het menu, zullen o.a. vertegenwoordigers van de overkoepelende

studenten-verenigingen zetelen. Eindelijk inspraak dus, en dat valt enkel toe te juichen.

Uiteindelijk is de balans voor de studenten echter bepaald niet positief. Een prijsstijging komt er zeker, en het is twijfelachtig of deze gecompenseerd kan worden door een gevarieerder aanbod of meer inspraak voor studenten.

Het grootste slachtoffer van de geharmoniseerde catering dreigt echter het personeel te worden. Een aantal mensen van Sodexho wordt weliswaar overgenomen - en wordt hiervoor beloond met de omschakeling van arbeiders- naar bediendenstatuut, de rest van het personeel op campus Drie Eiken moet allicht uitkijken naar een nieuwe baan. Het resterende UA-personeel zal zich in de toekomst 'flexibeler' moeten opstellen. Overplaatsingen tussen de campussen worden daarbij niet uitgesloten. We hopen ook in de toekomst toch nog met dezelfde glimlach bediend te worden.

Dat tegenover deze prijsverhogingen ook een betere kwaliteit van de maaltijden staat, kunnen we ons moeilijk voorstellen.

		Prins	Atr.	Pass.	3 Eik	Tot. NU	Nieuw
soep	oz					157,5	= 157,5
dagschotel	pr*vk	2,8*180	2,5*120		2,6*200		2,7*500
	oz	504	300		520	1324	< 1350
vegetarisch	pr*vk	2,8*50	2,5*30		2,6*50		2,7*130
	oz	140	75		130	345	< 351
keuze	pr*vk	2,8*40	3*20		2,6*60		3,5*120
	oz	112	60		156	328	< 420
steak	pr*vk	2,8*60	3*10		3,25*20		3,5*90
	oz	168	30		65	263	< 315
koude schotel	pr*vk	2,8*10	2,5*3	1,9*12	2,6*9		3*34
	oz	28	7,5	22,8	23,4	81,7	< 102
TOTAAL MAALTIJDEN						2499,2	< 2695,5
snack 1	pr*vk		1,1*5	1,1*65	n.a.		
	oz		5,5	71,5	n.a.	77	= 77
snack 2	pr*vk			1,6*5	1,65*45		
	oz			8	74,25	82,25	< 87,5
TOTAAL SNACKS						159,25	< 164,5
salades	pr*vk	0,8*15		1,2*10	0,69*70		
	oz	12		12	48,3	72,3	< 76
groenten	pr*vk	0,8*7	0,7*2				
	oz	5,6	1,4			7	< 7,2
aardappelen	pr*vk	0,8*30	0,7*50		0,69*20		
	oz	24	35		13,8	72,8	< 80
TOTAAL 'GEZOND'						152,1	< 163,2
broodje	oz					208,5	= 208,5
smos broodje	oz					275	= 275
baguette	oz					16	= 16
smos baguette	pr*vk	1,85	1,8	1,8			
	oz	40	35	75		272	< 285
TOTAAL BROODJE						783,25	< 796,25

		Prins	Atr.	Pass.	3 Eik	Tot. NU	Nieuw
koffiekoeken	pr*vk		0,6*20	0,6*75			0,7*95
	oz		12	45		57	< 66,5
yoghurt	oz					31,8	= 31,8
fruit	oz					7,5	= 7,5
dessert	pr*vk	0,65*25	0,68*45				0,675*70
	oz	16,25	30,37			46,62	< 47,25
snoep	pr*vk	0,6*35	0,58*80				0,65*115
	oz	21	46			67	< 74,75
frisdrank 0,5l	pr*vk	0,8*30	1*70	1*75			1*175
	oz	24	70	75		169	< 175
frisdrank	pr*vk	0,7*125	0,7*150	0,7*225	1*65		0,75*565
	oz	87,5	101,25	151,88	65	405,625	< 423,75
warme drank	pr*vk	0,8*25	0,7*85	0,7*150			0,8*260
	oz	20	59,9	105			< 208
melk	oz					22,5	= 22,5
bier & wijn	pr*vk	1,35*5	1,35*5	1,35*1	0,58*5		1,35*16
	oz	6,75	6,75	1,35	2,9	17,75	< 21,6
ontbijt	pr*vk		1,2*55				2*55
	oz		66			66	< 110
lunchpakket	pr*vk		1,7*1				2*1
	oz		1,7			1,7	< 2
TOTAAL REST						1077	< 1192

GROOT TOTAAL	4670,8	< 5012
---------------------	---------------	------------------

VERSCHIL in %	+++ 7,29 %
----------------------	-------------------

Verklaring:

- pr*vk staat voor de prijs vermenigvuldigd met de gemiddelde verkoop (gedurende de maand januari van 2004).

- oz betekent dan het resultaat van die bewerking: de omzet

- tot. NU staat voor de huidige totaalprijs over de drie campussen. Die wordt vergeleken met de nieuwe prijs in de laatste kolom.

De top van de UA aan de top

Nu alle postjes in de hoogste regionen van onze instelling eindelijk zijn ingevuld, kan er begonnen worden met het beleid. Uiteraard zullen die hoogste regionen ons maar al

Het laatste wapenfeit werd gepleegd door prof. dr. *Alain Verschoren*, die enkele weken geleden werd verkozen tot voorzitter van de Raad van Bestuur van de UA. In dit hoogste bestuursorgaan zitten, naast de voorzitter, ook de rector, de drie vice-rectoren, zes proffen, drie assistenten, drie personen van het technisch personeel, drie studenten (jawel) en afgevaardigden van de minister van onderwijs, de gouverneur en de Jezuiten. Het nieuws van de verkiezing van Verschoren haalde zelfs de Vlaamse online-pers.

Enkele maanden geleden haalde Verschoren ook al diezelfde pers, maar dan in het kader van de rectorverkiezingen. Daar moest hij in de tweede ronde met zo'n twintig stemmen of vijf procent verschil de duimen leggen voor prof. dr. *Francis Van Loon*. Na z'n verkiezing vertelde die aan De Standaard dat "er [bij de eenmaking] geen wezenlijke dingen zijn misgelopen, maar alles is nog niet afgewerkt." Wij hadden uiteraard liever gehoord dat eventueel "nog niet alles is afgewerkt", maar in de pers worden woorden zo gemakkelijk verdraaid verklaard. Daar doen we dus beter niet aan mee.

De vice-rectoren

Nog wat feiten dan maar. Van Loon

en Verschoren waren niet de enige kandidaten voor het Antwerps rectoraat. Ook prof. dr. *Dirk Van Dyck* en prof. dr. *Karel Soudan* wierpen zich in de strijd. Deze laatste is ook laatst geëindigd en vervolgens in de analen verdwenen, maar Van Dyck werd enkele weken later met een afgetekende meerderheid verkozen tot de voorzitter van de Onderzoeksraad, waardoor hij één van de drie Antwerpse vice-rectoren werd.

Die duidelijke meerderheid was er trouwens ook bij de verkiezing van de twee andere vice-rectoren. De voorzitter van de Raad voor Wetenschappelijke en Maatschappelijke Dienstverlening, kortweg de Derde Raad, werd prof. dr. *Bea Cantillon*, die het ruim haalde van prof. dr. *Carl Reyms*, ere-rector van de UFSIA. In de Onderwijsraad werd prof. dr. *Joke Denekens* verkozen tot voorzitter, waarbij ze de drie mannelijke tegenstrevers duidelijk achter zich liet.

De Onderwijsraad

Van de Drie Raden is de Onderwijsraad de meest belangrijke voor de studenten, en daarbij ook ineens de enige van de drie waarin studenten vertegenwoordigd zijn.

te duidelijk maken dat er met dat beleid helemaal niets mis is. Toch trok dwars op verkenning, gewapend met verslagen en een poging tot gezond verstand.

Er worden onderwerpen besproken zoals de indeling van het academiejaar, het nieuwe onderwijs- en examenreglement, een onderwijsontwikkelingsplan, het practicum- en experimentenfonds en de basisinfrastructuur onderwijs.

Gelukkig zit er in de Onderwijsraad van elke faculteit een student, maar gemakkelijk is anders. Die studenten worden namelijk geconfronteerd met verplichte practica en andere academische activiteiten die tijdens de vergaderingen vallen. Een lief woordje van de voorzitter lost die problemen uiteraard niet op, maar er wordt aan efficiëntere maatregelen gedacht.

In ieder geval voelen de assistenten zich danig ondervertegenwoordigd, want zij zijn maar met vier en de proffen met zeven en de studenten met zeven en dat is niet eerlijk. Nochtans kunnen die assistenten soms wel zinnige dingen te zeggen hebben als het op onderwijs aankomt, misschien zelfs meer dan een doorsnee prof. Of denken wij dat maar?

Op zo'n vergaderingen wordt er echter ook over veel geld beslist. Achter woorden zoals 'experimentenfonds'

steken projectaanvragen uit alle hoeken van de universiteit, met daarachter proffen die hun onderwijsinitiatieven best wel waardevol genoeg vinden voor een extra zakcent. Over het verdelen van die middelen beslist de Onderwijsraad ook, maar dan in deelcommissies waar dan weer geen studenten inzitten.

Geen excuses meer

Alle hoge academische posten zijn voor vier jaar ingevuld. Geen excuses meer. De eenmaking kan niet blijven duren, en daarom verklaren we ze bij deze dan ook voor voltooid. Vanaf nu mag er niets meer de schuld zijn van de eenmaking, vanaf nu is het werken geblazen. Geen 'ad interim's' meer, maar verantwoordelijkheid en vooral actie op het terrein! We wachten vol spanning.

Alle verslagen van de hoogste raden zijn publiek, interessant en te vinden op:

<http://www.ua.ac.be/onderwijsraad/>
<http://www.ua.ac.be/onderzoeksraad/>
<http://www.ua.ac.be/rwmd/>
<http://www.ua.ac.be/raadvanbestuur/>
<http://www.ua.ac.be/bestuurscollege/>

BONES FESTES

In Valencia branden beelden jaarlijks tijdens het feest van Las Fallas om het kwaad uit te branden en de terugkeer van de lente te vieren.

foto's Kelly Dorekens

De Hogere Zeevaartschool

Beu alleen maar pootje te baden aan onze Vlaamse kust en er uren door te brengen op het terras turend door grootvader's verrekijker? Als enige verzet heb je een opblaasbaar sloepje voor twee personen dat wanhopig probeert de Noordzeegolven te bedwingen? Wil je wel eens wat anders dan de

De HZS, opgericht in 1834, bevindt zich in het noorden van de stad, op het schiereiland tussen de Schelde en het Amerikadok. Je kan er twee studierichtingen volgen. Licentiaat in de nautische wetenschappen (NW), een richting van het maritiem hoger onderwijs die vier jaar duurt en je voorbereidt op een carrière als dekofficier. Anderzijds is er de driejarige opleiding werktuigkunde als voorbereiding op het beroep van scheepstechnicus.. In Kallo bevindt zich ook nog de secundaire Rijn- en Binnenvaartschool. Als binnenschipper mag je de Vlaamse rivieren, kanalen en kustwateren onveilig maken. Kies je echter voor het ruimere sop, dan dien je verplicht de licentiaatsopleiding aan een Hogere Zeevaartschool te volgen.

Radar

De NW-opleiding is zeer divers. Vanaf de eerste kandidatuur worden traditionele hoorcolleges gecombineerd met practica, labo's en stages op het water. Een reeks algemene vakken, zeevaarkunde, veiligheid, techniek en kaartpassen, worden afgewisseld met maritiem Engels, Frans en navigatie. Dit jaar varen de aspirant-zeebonken als eerste inleiding tot de wilde wateren van Afrika naar Zeebrugge met een opleidingsschip van de marine.

Speciale vakken in het tweede jaar zijn handels- en scheepvaartrecht en

alledaagse droge kost? Dan is er voor jou de Hogere Zeevaartschool Antwerpen (HZS). Een resem schaars geklede zeemeerminnen zullen je door het oog van de storm leiden naar een nieuwe (natte) wereld. Met de wind in de haren en de zoute smaak op de tong hijsen we de zeilen. Alle hens aan dek!

maritieme geneeskunde, inclusief een stage van 150 uur in een ziekenhuis. In de licenties krijgen de maritieme vakken de bovenhand. Radar, zeerecht, oceanografie en meteorologie bereiden samen met de praktische oefeningen en manoeuvres waaronder de controle over bewegingen van het schip, de studenten voor op het harde zeemansleven.

Een bijzonderheid aan de HZS zijn de simulatoren. De cargo-handling voor het inoefenen van laden en lossen, propulsie voor motortechniek en de bridge simulator. Deze laatste laat de zeeknepen toe het binnenvaren en aanmeren in een haven in te oefenen. Verscheidene types schepen, van zodiac tot olietanker en de grote wereldhavens kunnen in het geheugen van de simulator opgeslagen worden. Wanneer de virtuele zeebries echter je de strot uitkomt, kan je nog steeds op de vijver naast de school je vaardigheden in aanmeren, bevelen geven en vlaggenzinnen bijschaven.

Een eerstejaarsstudent zegt: "De combinatie van wiskunde, talen, techniek en praktijk zorgen voor een boeiende opleiding, sterk diploma en hoge jobzekerheid". Dit wordt duidelijk weergegeven door de enorme vraag naar afgestudeerde NW'ers. Momenteel staan er wereldwijd een 40.000-tal vacatures voor dekofficieren open. De student die zich afvraagt wat hij in hemelsnaam op de faculteit TEW zit te doen, hoeft dus niet langer te twijfelen. Hij of zij schrijft

zich nu in aan de HZS.

Eens afgestudeerd staat er een ruime waaier van mogelijkheden open voor toekomstige kapiteins. Rederijen, havenbedrijven, verzekeringsmaatschap pijen en rechtbanken hebben allen nood aan goed opgeleide mensen met een grondige kennis van de scheepvaart in al haar facetten.

Argonaut

In de aanloop naar het ultimatum is de jongensdroom van elke HZS-ganger, het brevet van "kapitein ter lange omvaart" te halen. Dit is de hoogste graad die een dekofficier kan hebben en daarvoor zijn een licentiaatsdiploma, 60 maanden effectieve vaart en bijkomende attesten vereist.

Natuurlijk wordt ook de studentikoze kant van het harde zeemansleven natuurlijk niet vergeten. De school heeft een eigen rugby- en voetbalteam en een studentenvereniging. De leden of "argonauten" kunnen hun cursussen, boeken, rum, zwaarden en oogglappen via de club verkrijgen. Jolijt is verzekerd op de vele feestjes en cantussen waar de zeemansverhalen de ronde doen en de strijdliederen menig eenzaam meerminnetje verblijden.

Heb je de zoute smaak te pakken? Surf dan als de bliksem naar: <http://www.hzs.be>

Michiel Verbist
m.m.v. Mathias Janssens,
1^e kan nautische wetenschappen

Lezersbrief

Rob Verreycken zegt in Dwars i.v.m. met mijn aanvaringen met de partijleiding met het Vlaams Blok: "als men bij [het Vlaams Blok] een tijdlang mee de baan op gaat tijdens campagnes om folders te bussen bvb. en zo het vertrouwen wint van andere mensen binnen de partij, dan zal men met een mandaat beloond worden".

Net zoals in de meeste andere partijen beslist een heel klein groepje in het Vlaams Blok over de mandaten. De belangrijkste vereisten om in aanmerking te komen voor een mandaat bij het Blok zijn:

1) men wringt zich in de gunst van het triumviraat Dewinter, Annemans en Vanhecke (in die volgorde); 2) men is ofwel zeer beperkt qua bagage ofwel is men op geen enkele manier een bedreiging voor de machtsposities van de drie leiders. Ondanks de belofte van een kamermandaat van Gerolf Annemans (waarvoor ik ontslag nam als docent in de VS) aan mij, bleek al vrij snel dat ik niet in aanmerking kwam omdat ik niet aan de twee voorwaarden voldeed.

Ik leverde intern stevige kritiek op de partijleiding omdat die de bestaansreden van het Blok-de Vlaamse onafhankelijkheid- verwaarloosde ten voordele van het opportunistisch benaderen van het immigratieprobleem. Doorgedreven interne kritiek bestaat niet bij het Blok. Men heeft teveel schrik om de eigen job of het eigen mandaat te verliezen. Mijn lot was bezegeld.

Geert Van Cleemput
Werkstudent rechten, voormalig
Coördinator Studiedienst Vlaams Blok.

Tine Reymer

Belli & het Beest

Thomas Vanhees en Michiel Verbist
foto's: AMOZ

Peter Van den Begin

In het ware leven, het niet-Merlina-bestaan, valt Tine Reymer, alias Belli, niet voor het colgate-valsgebit van Koen de Bouw, maar voor de artistieke compositie tanden in de mond van Peter Van den Begin. Deze laatste deelt dus niet het bed met Theo, Tony, Ronny of Nancy, maar met een bekoorlijke blondine en een mediageile kat, Jules genaamd. In een huiselijke sfeer worden enkele echtelijke zinsneden geserveerd uit 'het leven zoals het is: humor'.

dwars Tine, waarom is Peter Van den Begin het einde?

TINE REYMER Wie zegt dat Peter Van den Begin het einde is?

PETER VAN DEN BEGIN Als we het zo gaan spelen, het interview, dan ...

REYMER Schatteke, 'ge zijt het einde zenne'... en ook het begin.

dwars Maar alleszins niet het begin van het einde?

REYMER (met de wimpers wapperend) Nee

dwars Peter, je hebt samen met Stany Crets op Studio Herman Teirlinck gezeten. Heb je hem daar ook leren kennen?

VAN DEN BEGIN Ja, maar we hebben elkaar maar tegoei leren kennen in de *Blauwe Maandag Company*, met 'Wilde Lea'.

Op de Studio was het niet meer dan af en toe een babbeltje als we elkaar tegen kwamen op de trappen. We hadden toen maar oppervlakkig contact. want Stany zat een jaar lager.

Het is pas toen we intensief zijn beginnen samenwerken dat we elkaar goed hebben leren kennen. En het klikte meteen. Nu zijn we zoveel jaar verder en het marcheert nog altijd.

dwars In hoeverre heeft het verdwijnen van Studio Herman Teirlinck jullie geraakt? Tine, had jij er ook affectie mee?

REYMER Ik heb er ook gestudeerd en ik heb er Peter Ieren kennen (*emotioneel*), dus heb ik er wel affectie mee. Maar het deed wel vreemd toen we hoorden dat de gebouwen verkocht werden. Zo'n huis, zo'n school, dat heeft zoveel geschiedenis, daar hangt een heel verleden aan vast. Daar komt dan waarschijnlijk een soort winkelcomplex. Ja, die ligging is dan ook fantastisch. Het is wel jammer dat het zo gelopen is.

Ik ben daar beginnen studeren toen *Jan Declair* er artistiek leider werd, wat een frisse wind door de school deed waaien. En die school, het klinkt heel stom, die bruiste echt van mensen die heel geëngageerd waren. Het is de laatste jaren helemaal misgelopen met het *Conservatorium* en alle dingen daaromtrent. Ik weet er eigenlijk het fijne niet van, weet jij dat?

VAN DEN BEGIN Ik weet dat ook niet. Dat is tamelijk ingewikkeld. Het is via de hogeschool gegaan. En dat er uiteindelijk maar geld was voor één opleiding in de plaats van twee.

REYMER Eigenlijk is de *Studio* dan opgeslokt door het *Conservatorium* zodat hij dan definitief verdwenen is. Dat is gewoon heel jammer, omdat je wel andere conservatoria hebt, maar geen andere *Studio Herman Teirlinck*, noch qua idee noch qua mentaliteit.

Yoghurtjes en stervende koningen

dwars Wat was de truc die jullie hebben uitgehaald om uiteindelijk binnen te mogen? Er zijn geen kippen de kop

afgebeten of yoghurtjes met fruit vertolkt?

VAN DEN BEGIN Ik had het geluk dat de toenmalige directeur *Fons Goris* in de jury had gezeten van een schoolvoorstelling waarin ik meespeelde. Ik imiteerde de monoloog 'De Koning sterft' van Paul Van Vliet. Ik had hem dat zelf ooit zien doen en toen zijn plaat gekocht. Ik heb dat klakkeloos van buiten geleerd, exact hoe hij het deed. Het was dus een monoloog van een koning, die drie à vier minuten praat terwijl hij aan het sterven is. En dat stond dan op rijm: "Een dolk doorklieft mijn ribbenkast, de dolk van een verrader. Dit is een laffe vadermoord en helaas, ik ben de vader". Op het ingangsexamen moesten wij een vrije tekst te berde brengen. En na dertig seconden ging dat zo *toktoktok* met de bic op de tafel en dan wist je dat je al kon stoppen. Toen zei *Fons Goris*: Jij hebt toch zo eens iets gedaan, ken je dat niet meer? Dat was dan al zo lang geleden. Ook die poging mocht ik dan na dertig seconden staken. Ik dacht dus dat het niets zou worden, maar achteraf is die stervende koning dan toch mijn geluk gebleken. Dat marcheerde blijkbaar, of hij had daar iets in gezien.

dwars Zijn jullie na die opleiding rechtstreeks de wereld van theater en televisie ingedoken?

REYMER Ik was *Studio* begonnen om muziek te maken. Ik twijfelde tussen *Jazzstudio* en *Herman Teirlinck* en ben uiteindelijk *Teirlinck* binnengesukkeld. Maar ik had het nooit in mijn hoofd gehaald om te gaan acteren. Ik was heel verlegen en dan heb je niet de behoefte

om toneel te gaan spelen. Zingen, dat is iets anders, dat is je eigen muziek. Maar op de *Studio* leer je verschillende kanten van jezelf kennen, of dat wordt daar toch op één of andere manier gestimuleerd.

Rond negentien jaar waren wij één vriendenkliek en toen zijn de *Kakkewieten* begonnen. Door de *Kakkewieten* heb ik *Dimitri Leue* beter leren kennen en ben dan met hem in theater beland. Door veel toneel te spelen kwam ik in *Team Spirit* terecht en dan in *Sedes en Belli*.

VAN DEN BEGIN Gij doet precies of dat een 'grote kak' is.

REYMER (lacht) Ne vieze kak. Nee, maar ik ben nooit van plan geweest om in een film te spelen of om iets voor televisie te gaan doen. Dat is er allemaal vanzelf gekomen. Allemaal heel fijn, maar ik ben nu al een tijd niet meer met theater of TV bezig om muziek te kunnen maken. En dat is ook het enige waar ik nu mee bezig wil zijn.

Ik weet wel dat als we eind dit jaar beginnen spelen en een plaat uitbrengen - dat is allemaal nog in wording - ik daarna absoluut terug wil acteren. Ik kan daar nooit tussen kiezen, daarom wissel ik af. Alles tegelijk blijven doen, dat werpt toch niet de vruchten af die je wil dat het

afwerpt.

Keuzes

dwars Hoe komt het dat acteurs met dezelfde achtergrond toch zulke verschillende dingen gaan doen?

VAN DEN BEGIN Wij zijn wel ongeveer met hetzelfde bezig, maar het resultaat is soms heel verschillend.

REYMER Heel verschillend. Als je bij *De Roovers* gaat spelen of je komt in *Familie* terecht - zonder een waardeoordeel te vellen, maar die dingen liggen wel ver uit elkaar. En dat kunnen ook allemaal mensen van de *Studio* zijn. Dus op zich heeft je achtergrond of opleiding daar weinig mee te maken.

VAN DEN BEGIN Het is meer afhankelijk van de keuzes die je achteraf maakt. Dingen waar je bewust neen tegen zegt, dingen waar je wel instapt. Dat maakt uiteindelijk waar je toe komt.

dwars Als acteur blijft het toch een privilege om te kunnen kiezen.

VAN DEN BEGIN Iedereen kan kiezen om neen te zeggen.

REYMER Het is inderdaad wel moeilijk als

“ ‘Een dolk doorklieft mijn ribbenkast, de dolk van een verrader. Dit is een laffe vadermoord en helaas, ik ben de vader.’ Ik dacht dat het niets zou worden, maar achteraf is die stervende koning mijn geluk gebleken.”

je weinig aanbiedingen krijgt. Het eerste jaar nadat je afgestudeerd bent, heb je wel de chance dat je vanalles kan doen en dan kan je veel gemakkelijker zeggen: dat wel en dat niet. Dat is het moeilijkste in zo'n richting: van zodra je afstudeert, neen te leren zeggen. Terwijl je dan dikwijls het gevoel hebt dat je jezelf benadeelt. Je denkt dan: ik kies tegen mezelf door het niet te doen, want misschien bieden ze me niets anders aan.

VAN DEN BEGIN Omdat je in zo'n klein milieu leeft, Vlaanderen, zijn die eerste stappen die je zet en de keuzes die je dan maakt heel bepalend voor het verdere verloop van je carrière.

dwars Hebben jullie nog altijd genoegdoening na het spelen van een stuk? Blijven jullie het doen voor de appreciatie van het publiek?

VAN DEN BEGIN Dat is wel fijn. Tenslotte maak je toneel of TV voor iemand, voor mensen. Als je berichtjes krijgt van vrienden en collega's dat ze het wel goed vonden, dat doet toch iets.

REYMER In die zin is theater ook wel veel heftiger qua reactie dan televisie.

VAN DEN BEGIN Dat is instant. Je voelt meteen of een zaal er iets aan heeft of niet. Je kan dat onmiddellijk aflezen.

REYMER Als het slecht gaat, dan is het ook meteen een kakavond. Maar je kan de avond erna terug een goeie voorstelling hebben. Voor TV, met *Sedes en Belli*, vond ik het heel vreemd dat er geen feedback kwam. Zeker in het begin; dan vraag je je af: Wat sta ik hier te doen? En je krijgt geen reactie. Wel van een paar mensen op de set, maar niet van een publiek. Dat ziet het pas een jaar later. Vreemd mechanisme.

dwars Hoe gaan jullie om met kritiek? Doet het geleuter van één of andere recensent jullie überhaupt nog iets?

REYMER Als je een kutrecensie leest in een of ander blaadje waarin je persoonlijk wordt geattaqueerd, dan raakt je dat omdat het onterecht is, omdat het niet over het product gaat. Als het echt over jou persoonlijk gaat, dan denk je: ik kan ook gewoon in uw brievenbus komen pissen omdat ik u gewoon een lul vind. Nee, ik kan niet in een brievenbus pissen (*lacht*).

Als het opbouwende kritiek is waar je zelf ook iets aan hebt, dan 'zijt ge er iets mee' en kan je dat perfect verdragen. Als hij op een eerlijke manier gehanteerd wordt, kan je niet kwaad zijn om negatieve kritiek.

“Tine is gewoon een wandelende lachband.” “Ik lach ook veel met u, hé.” “Ja, dat houdt onze relatie fris, hé schatteke. Precies een gesprek met onze relatietherapeut voor in de Story.”

De lachband

dwars Wordt de lachband ten huize Reymer-Van den Begin ook veel ter hand genomen, zoals dat in *Sketch a gogo* gebeurt?

VAN DEN BEGIN Ik vertel af en toe eens een mop en als Tine dan niet hard genoeg lacht, dan duw ik op de knop. Maar Tine heeft zelf ook een paar knoppen waar je op kan duwen.

dwars En die zetten ook de lachband in werking?

VAN DEN BEGIN Ja, Tine is gewoon een wandelende lachband.

REYMER Ik lach ook veel met u, hé.

VAN DEN BEGIN Ja, dat houdt onze relatie fris, hé schatteke. Precies een gesprek met onze relatietherapeut voor in de *Story*.

dwars Uitgeblust zijn, kunnen jullie je daar iets bij voorstellen?

REYMER Ik heb voor TV en film nog niet zoveel gedaan dat ik zou kunnen zeggen: dat nooit meer. Ik weet wel dat ik nooit meer in een detective wil spelen. Niet omdat ik het niet fijn of te min vind, maar omdat ik dat nu wel gedaan heb. Als ik de mogelijkheid krijg andere dingen te doen, zou ik die kiezen. Maar ik ben nog nooit op een punt gekomen dat ik dacht: dat nooit meer. Ik ben dan ook veel jonger dan jij.

VAN DEN BEGIN En ik ben al zo oud. Er zijn wel van die momenten, maar het gras is altijd groener aan de andere kant. Als je met het ene bezig bent, dan verlang je toch stiekem een beetje naar het andere.

REYMER Peter komt mij altijd lastig vallen als ik muziek aan het maken ben. Hij komt dan mee drummen. Heel leuk, maar hij kan er niet veel van. Hij speelt dan tegen het ritme in.

VAN DEN BEGIN Dat wil ik dan ook doen. Ik ben eigenlijk nog altijd twaalf jaar.

REYMER Eigenlijk wil je een rockband.

VAN DEN BEGIN Eigenlijk wil ik muziek kunnen maken.

dwars Zijn dat toekomstplannen voor u?

VAN DEN BEGIN Niet echt, ik zou mezelf alleen maar belachelijk maken. *El Tattoo (Del Tigre, nvdv)* is wat dat betreft een beetje mijn uitlaatklep.

REYMER Daar zing je niet, je musicert niet.

VAN DEN BEGIN Ik heb wel eens mogen zingen toen iemand er niet was en dat was toen wel heel plezant. Maar om te

zeggen dat ik me daarin wil vervolmaken, dat is ...

REYMER Onbegonnen werk.

VAN DEN BEGIN Ik zou alleen maar uitgelachen worden...

REYMER Dat is niet waar. Door wie?

VAN DEN BEGIN Door u.

dwars Wat brengt de toekomst nog op professioneel gebied?

VAN DEN BEGIN Ik denk dat we nog wel een tweede reeks van *Sketch a gogo* willen maken. Maar het is een beetje afwachten of het goed marcheert. En voor de rest zijn er wel veel wilde plannen, maar nog niets concreet. Met *El Tattoo* is er zo een wild plan om, als we in Havana zouden gaan spelen, een documentaire te maken over de bende. Ik smeed op een dag wel drie, vier plannen maar de volgende morgen kunnen die die doorgaans al weer weggesmeten worden.

Kom, dacht ik op een dag, het is tijd voor het vaderschap.

Men moet niet proberen de jeugd te rekken totdat die ongemerkt overvloeit in het bejaardendom. Jeugd is maar het warmlopen voor het bestaan, het echte werk komt daarna. Het is de kunst om dan goed positie te kiezen, je moet je aan beide zijden bufferen tegen de dood, minstens met een vader en een zoon, liefst met nog meer kanonnenvlees. Dat heet zwaarte, de zwaarte van de heupbeweging en het armgezwai van iemand die de middelste schakel vormt van een afstammingslijn.

De Grieken hadden dat goed begrepen. Als er in de Ilias sprake is van de zoon van een held, dan kan je er van op aan dat die zoon ook een gevolg heeft, met daarin dus bijvoorbeeld weer een zoon. De rekenkunde leert ons dan dat de oorspronkelijke held opa is. In tijden van brugpensioen zou men dat bizar kunnen vinden, maar zo hoort het in een fatsoenlijk maatschappijbestel.

Odysseus zelf is enigszins een uitzondering. Wanneer hij Ithaka verlaat, is zijn zoon Telemachos amper een jaar. Maar natuurlijk is Odysseus dan ook niet de echte held van het verhaal, hij is de kortgebroekte vlegel die thuis wegzeilt om de mythe van de mooie Helena na te jagen, een onderneming die geen enkele echte man ernstig zou overwegen. Hadden de Trojanen massave rietigingswapens? Onderdrukten ze hun buurvolkereken? Stuurden ze terroristen op pad? Niets van dat alles, maar...

ze hadden een ontrouwe vrouw asiël geboden. De jonge Odysseus prikte zich aan haar faam als Doornroosje aan het spinnewiel, en net als bij haar moet dat geïnterpreteerd worden als een teken dat hij nog niet rijp was voor zijn opdracht. Misschien heeft Penelope hem wel zelf weggestuurd naar de kusten van Klein-Azië, waarschijnlijk liep zo'n woesteling maar voor de voeten in het huishouden. Een kerel die kelen wil wurgen, kan geen bekwame geitenmelker zijn! Nee, de echte held van 'Ilias' en 'Odyssee' is natuurlijk Laërtes, de vader van Odysseus. Gedurende twintig jaar hield hij zijn rijk overeind, totdat het de volgende generatie beliefdde om ook eens de handen uit de mouwen te steken. Hulde!

Maar daarover hebben we het nu niet. We hebben het over wat men moet doen. En het antwoord is dus: 'Snel opgroeien tot man', Hoe men dit credo moet aanpassen als men een vrouw is, daarover willen we ons niet uitspreken. Het behandelen van teveel onderwerpen in een column leidt ontegenzeggelijk tot vervlakkings.

Ik nam de telefoon en zei "hallo". Als je een leven wil delen, dan moet je niet alles in één keer zeggen, anders blijft er al snel niets meer over. 'Luister eens, mijn liefste, en hou je goed vast want we suizen met een onwaarschijnlijk snelheid door de ruimte. De samenleving verandert en wat gisteren verstandig en redelijk was, is morgen gedateerd. Het klassieke gezin heeft afgedaan, en de levenslange huiselijke

stabiliteit die daarmee samenhangt, is nog maar enkelen gegeven. Dat hoeft geen catastrofe in te luiden, tenslotte is het kerngezin een recente economische uitvinding. Maar betekent dit dat we de overdracht van genen moeten overlaten aan die gelukkige enkelingen? Zou dat geen enorme verspilling zijn?

'En overdenk ook eens wat reïncarnatie eigenlijk betekent. Dat is toch niets meer dan een uitzonderlijke gelijkens tussen twee verschillende hersenlapjes, waardoor de bezitters het overweldigend gevoel krijgen de gewaarwordingen en eigenschappen van de ander te herkennen en daaraan het recht ontlenden zich elkaanders reïncarnatie te noemen. Een klare definitie, me dunk. Als je een blad papier wil laten reïncarneren, zul je niet lang moeten zoeken naar de meest adequate infrastructuur: een fotokopieermachine doet dat grondiger en goedkoper dan een sjamaan? En wat is nu, nog steeds, de beste kopieermachine voor hersenen?'

'Maar ik wil niet reïncarneren. Ik wou dat ik kon regenen.'

'Denk je? Dat is toch gewoon een extra functietoets op je toetsenbord die je een zekere macht geeft, een agrarische troef, maar verder..?'

'Waarom maak je alle werkwoorden niet-wederkerend? Ik wil het niet laten regenen, ik wil zelf regenen!'

'O', zei ik.

Over het weer is het goed praten.

Wojciech De Roeck

Uit de Collega's

Onder de kop "Wie is de sigaar?" bracht veto deze maand een uniek interview met enkele Cubaanse journalisten die hun boek over persvrijheid in Cuba kwamen voorstellen. Zij pogen daarmee alle vooroordelen over hun land weg te werken. Toen vorig jaar in maart de VS Irak binnenvielen werden er in Castro's aards paradijs 70 journalisten opgepakt op verdenking van spionage. Door de tegenstanders van deze paranoïde dictatuur werd dit als een zoveelste schending van de vrije meningsuiting beschouwd, door de voorstanders als een zoveelste samenzwering tegen de gebenedijde leider. De geïnterviewde journalisten beweren dat de gearresteerden door het regime van Bush werden gesponsord. Het betrof m.a.w. dus een geval van collaboratie. En ja, zelfs de parallel met de collaboratie in België tijdens WOII wordt getrokken. Die vergelijking loopt misschien wel wat mank, want de geïnterviewden merken op dat "er in Cuba wel degelijk een oppositie bestaat en dat is Fidel Castro" (sic).

Voor de geïnteresseerden en alle Actief Linkse Snullen die überhaupt kunnen lezen: surf naar www.veto.be (nr. 20 jaargang 30).

(tov)

foto's AMOZ

“Een beetje meer stuurboord, John”

Ik had wel eens van ‘plane-spotters’ gehoord, zo van die mensen die uren turen naar voorbijvliegende vliegtuigen, volledig uitgerust met camera, verrekijker en notitieboekje en die hun ervaringen, foto’s en weetjes achteraf via het internet delen. Toen ik echter op een dromerige donderdag richting Berendrechtsluis beende om er mee een schip de haven uit te sturen, ontdekte ik ook ‘ship-spotting’ als een populair verpozen van de op rust gestelde Sinjoor. Gek, dacht ik toen, wat valt er immers aan een schip te zien? Maar neem nu de *Evita*, de olietanker waarvan we de Antwerpse kade verlost: 260 meter lang en 46 meter breed met een diepgang van 18,5 meter, al kunnen cijfers me maar matig imponeren. Eerder was het de robijnrode romp die tot zwijzaam ontzag maande, eerder de gedachte aan de golf van olie in het onderruim. De concentratie bij de negentien Noren op het bovendek, dirigenten van een stuk dat ‘afmeren’ heet; en de zilte zweetdruppels op het voorhoofd van John, de loods met dienst. Echt jammer dat ik zo bang ben van de open zee. (md)

Een zwarte dag in Madrid

Correspondente in de aanslag

Donderdag 11 maart 2004, 08.00 Ik word wakker. Een bekend geluid heeft me uit mijn slaap gerukt. De ringtoon 'Indiana Jones' van mijn gsm gaat voor de tweede keer af. Net op tijd druk ik op de antwoordknop. "¡Hola! Nee, ik ben oké. Of ik het nieuws al gehoord heb?" Nee, natuurlijk niet, het is acht uur 's morgens! "Welke bommen? Welk station? Gewonden? ..."

Donderdag 11 maart 2004, 13.00 Het twaalfde berichtje die dag komt binnen op mijn draagbare telefoon. Fijn, had het niet te maken met de bomaanslagen in het Atocha station die morgen. Ik had al talloze berichtjes en telefoontjes moeten

beantwoorden om te laten weten dat ik in orde was en op een veilige afstand zat van de drie bomaanslagen, en waarin ik bovendien moest beloven die dag mijn appartement niet te verlaten.

Vrijdag 12 maart 2004, 19.00 "¡Hijos de puta! ¡Assassinos!" Kreten die door de massa die avond tijdens de optocht meer dan eens worden gescandeerd.

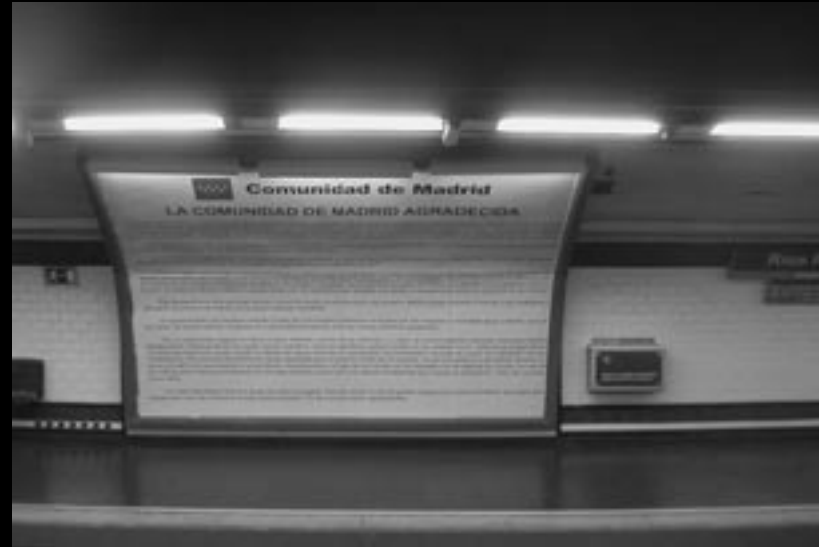
Vrijdag 19 maart 2004, 11.30 "Mijn vader ging oorspronkelijk komen met mijn zus en haar vriend, maar de plannen zijn veranderd na de aanslagen van vorige week. Ik denk niet dat ze nog op bezoek zullen komen." Zo eindigt het gesprek dat ik met één van mijn Erasmuscollega's

uit Duitsland op de bus naar Valencia voer. Sommige familieleden, en ook sommige studenten, hebben de schrik nu flink te pakken. Ongelovig over hun reactie, maar onwetend dat ik enkele weken later een gelijkaardige ervaring zal ondervinden, besteed ik er echter geen verdere aandacht aan.

Zondag 04 april 2004, 23.00 Een vriendin van mij heeft net te horen gekregen dat er een nieuwe bom gevonden is in de trein naar Sevilla. Duchtig begint ze na te denken of ze volgende maand nu toch wel de trein, bus of toch maar beter een auto zou nemen voor het uitstapje naar Sevilla met haar familie, die nog wel op

bezoek komt.

Donderdag 15 april 2004, 15.00 "Het is hier momenteel waarschijnlijk de veiligste plek in Europa. Met al de bewaking die hier nu in de metro en op andere publieke plaatsen rondloopt, moet een terrorist al serieuze toeren uithalen om ergens nog een bom te plaatsen. Nee, ik ga echt niet naar huis terugkomen." Mijn zussen klinken in mijn oren paranoïde aan de telefoon. Ik voel me hier echt helemaal niet onveilig, hoewel ik weet dat velen er anders over denken. En de agenten op straat lijken echt wel in veelvoud zijn toegenomen, of valt het me nu pas op?

Enkele flarden die me tijdens de voorbije maand hebben bezighouden rond de gebeurtenissen van 11 maart. Mensen blijven me nog steeds vragen hoe ik die hier ervoeren heb, hoe ik me erbij voelde en hoe de andere studenten, Madrilenen, Spanjaarden erop reageerden. Ik ben er zelf nog steeds niet uit, en, zo lijkt het me, daarin ben ik niet alleen. Het ergste lijkt mij voorbij te zijn, sterker nog, mijn leven heeft zijn normale gang reeds enkele weken hernomen. Ach, ik ben zeker niet de meest standaard Erasmusstudent, bestaat die trouwens?

*Veerle Van den Bergh
Antwerps studente in Madrid*

DESNOODS SLEPEN WE NEDERLAND VOOR DE RECHTER

LEO DELWAIDE

Leo Delwaide kan op 64-jarige leeftijd terugblikken op een carrière waar de meesten van ons 2 levens voor nodig hebben. Na zijn rechtenstudies aan de KULeuven begon hij als advocaat aan de Antwerpse balie. Op politiek vlak werd hij schepen van de haven. Tussendoor doceert hij maritiem recht aan de faculteit TEW van de UA. Een gesprek over de haven, onze noorderburen en het leven.

dwars Op 11 maart 2004 is duidelijk geworden dat de dreiging van terroristische aanslagen in Europa reëel is. Neemt de Antwerpse haven maatregelen om zich hiertegen te beschermen?

LEO DELWAIDE Een wereldhaven als die van Antwerpen is inderdaad een potentieel doelwit voor terroristen, en daar zijn de veiligheidsdiensten zich terdege van bewust. Daarom implementeert Europa tegen 30 juni 2004 de zogenaamde ISPS-code, die ontwikkeld werd door de International Maritime Organization en die in de VS naar aanleiding van 11 september werd ingevoerd. Dat houdt onder meer screening van containers en preventieve maatregelen met betrekking tot ondersteunend personeel in.

dwars Loopt Antwerpen niet meer gevaar doordat hier Amerikaanse wapentransporten passeerden tijdens de oorlog in Irak?

DELWAIDE Dat zou kunnen. En met die gedachte in het achterhoofd handelen de veiligheidsdiensten ook.

Kristof De Pooter
en Michiel Verbist

foto's: AMOZ

dwars *Wat zijn de taken van de schepen van de haven?*

DELWAIDE Hij moet in de eerste plaats de positie van Antwerpen als wereldhaven handhaven, en zo mogelijk versterken. Daarvoor moet hij de nodige steun losweken bij de hogere overheden. Hij moet ook werken aan de toegankelijkheid van de Antwerpse haven, met name de uitdieping van de Schelde, de verbetering van de spoorwegverbindingen - de binnenwateren volstaan momenteel - en de uitbouw van de short sea-verbindingen. Wat het spoorwegnet betreft, speelt de IJzeren Rijn een cruciale rol. Daarnaast is de liberalisering van het goederenvervoer per spoor een belangrijke stap in de goede richting. 'In a nutshell' komt het er op neer dat de schepen van de haven vooral veel lobbywerk moet verrichten. Als student die elk jaar geconfronteerd wordt met examens weet u ongetwijfeld dat niets vanzelfsprekend is. Hier is dat net zo. Wie stilstaat, gaat achteruit.

1839

dwars *Naast de haven bent u ook bevoegd voor diamant. Hoe zit het daarmee?*

DELWAIDE Diamant is - na de haven - de tweede grootste economische sector in Antwerpen. Op wereldvlak vertegenwoordigt Antwerpen maar liefst 80 à 90 procent van de handel in ruwe diamant - en 25 procent wat betreft de geslepen diamant. Het belangrijkste orgaan is de Hoge Raad voor de Diamant (HRD), die vertegenwoordigers uit de politieke wereld en uit de sector zelf

verenigt. Naast ikzelf zetelen onder meer de burgemeester en de gouverneur in deze raad. We verdedigen er de belangen van de stad als wereldcentrum van de diamanthandel. Een belangrijke evolutie is het toenemende aandeel van de Indische gemeenschap in de Antwerpse diamant - die traditioneel Vlaams-joods is - hetgeen zich recentelijk uitte in een Indische vertegenwoordiging in de HRD. De manuele bewerking van ruwe diamant verhuist meer en meer naar lageloonlanden; daarom moet Antwerpen zich specialiseren in kapitaalintensieve bewerkingsvormen, die toegepast worden op de duurste en meest prestigieuze stenen.

dwars *Hoe zit het met de uitdieping van de Schelde?*

DELWAIDE Dat is een erg ingewikkelde problematiek, die teruggaat tot 1839. Toen werden een aantal verdragen gesloten met Nederland om de toegankelijkheid van Antwerpen via de zee - de Scheldemonding ligt immers volledig in Nederland - te garanderen. In een van de artikels werd ook gestipuleerd dat de bodem van de Schelde in functie van de handel moest worden onderhouden. Het is dat artikel waarop wij vandaag nog steeds onze vraag om een uitdieping van de Schelde baseren. Tot omstreeks 1975 volstond baggeren om de nodige vaardiepte te bereiken voor de zeeschepen. Toen werd ingestemd met een laatste belangrijke verdieping van 4 meter, waarna Nederland de bestaande verdragen wilde herzien. Pas in 1995 kwam een nieuwe overeenkomst tot stand - mijns inziens

enkel omdat Nederland ons nodig had voor de aanleg van de HST-verbinding Amsterdam-Parijs. De regering heeft toen een historische fout gemaakt door in ruil voor de treinverbinding over ons grondgebied genoeg te nemen met

kunnen komen. De zeeschepen worden immers steeds groter, en zo ook de vereiste diepgang. Momenteel streven we naar een minnelijke regeling met Nederland met betrekking tot de verdere uitdieping. Immers: "Le mauvais arrangement vaut

“Le mauvais arrangement vaut toujours mieux, car un jour l’infinie incertitude et le manque de profondeur, nous ne pourrions pas être justifiés.”

een zeer bescheiden uitdieping van de Schelde in Nederland, en een aalmoes van 20 miljard oude franken voor de noodlijdende NMBS. Dat gebrek aan langetermijnvisie zou Antwerpen in de toekomst wel eens zeer duur te staan

toujours mieux que le bon procès”. Maar als er niet snel een einde komt aan de eindeloze onzekerheid en existentiële angst klanten te verliezen door het gebrek aan vaardiepte, zullen we niet anders kunnen dan de Nederlanders voor het

gerecht te slepen. Juristen stellen ons alvast in het gelijk, maar waarschuwen wel dat een rechtszaak in het slechtste geval tot 2020 kan aanslepen. En dan is het te laat. Ik kan niet aanvaarden dat Antwerpen zou verworden tot een

DELWAIDE Alleszins: het havenbedrijf is niet bevoegd om hierover met de Nederlandse regering te onderhandelen. Onlangs zijn in Vlissingen de bevoegde ministers uit Nederland en Vlaanderen (Gilbert Bossuyt, nvdr) eindelijk eens

worden alvorens we effectief met de werken kunnen beginnen. In het slechtste geval zijn we daar over 15 jaar nog mee bezig. Als we eind 2004 geen uitsluitel hebben over hoelang het zal duren, is een juridische procedure tegen Nederland de enige uitweg.

Liberalisme

dwars *Wat vindt u als liberaal van het beschermde statuut van de havenarbeiders? Europa wilde dat statuut vrijmaken, maar werd teruggefloten door o.m. de Antwerpse socialiste Kathleen Van Brempt.*

DELWAIDE Laten we deze kwestie vooral niet partijpolitiek voorstellen, want in het Antwerpse college - en ook bij de werkgevers trouwens - is er een algemene consensus over het belang van de wet-Major (die het statuut van de havenarbeiders regelt, nvdr). Dat heeft met liberalisme niets te maken, maar wel met de pragmatische vaststelling dat het beschermde statuut leidt tot meer engagement en productiviteit bij de havenarbeiders. Het kost ons wat meer, maar we krijgen er ook veel voor terug. Voor de kwestie met de Europese Commissie vorig jaar - toen de havenarbeiders 4 dagen gestaakt hebben - was Antwerpen al sedert 1970 "a strike-free port", hetgeen zeer uitzonderlijk is.

dwars *Verwacht u dat de werken aan de Antwerpse ring een negatieve impact zullen hebben op de economische activiteit in de haven?*

DELWAIDE Dat valt zeker te vrezen.

Gelukkig worden er een aantal preventieve maatregelen genomen (zogenaamde 'minder hinder maatregelen' (zie www.voka.be), nvdr). Vanuit de haven bekijken we ook een aantal alternatieven als het dag en nacht openstellen van terminals en het maximaal inschakelen van spoorvervoer en de binnenvaart. Als we daarbovenop iets kunnen regelen met de toelatings van de Liefkenshoektunnel, hopen we de schade tot een minimum te beperken. Maar dat er schade zal zijn, kan ik jammer genoeg niet ontkennen. Des te pijnlijker wordt het wanneer je ziet dat Rotterdam - de grote concurrent van onze haven - in Duitsland publiciteit maakt rond zijn eigen vlotte bereikbaarheid door te verwijzen naar de werken aan de Antwerpse ring. En als ze in Nederland ergens goed in zijn, is het wel marketing: ze slagen er daar zelfs in Heineken als bier te verkopen.

dwars *Is dat niet het eeuwige probleem met de Antwerpse haven: Rotterdam is vlakbij, en voor zaken als de uitdieping van de Schelde en de IJzeren Rijn-verbinding hangen we af van Nederland?*

DELWAIDE Zelf ontkennen ze het in alle toonaarden, maar de ervaring leert me toch dat de Nederlanders ons vaak tegenwerken in dossiers waar de haven van Antwerpen voordeel uit kan halen. Ze willen natuurlijk de positie van Rotterdam als grootste haven vrijwaren. De IJzeren Rijn is daar het perfecte voorbeeld van. Om vanuit Rotterdam - per spoor - het Ruhrgebied te bereiken, moet je via de Betuwelijn gaan. De IJzeren Rijn is een veel kortere en goedkopere verbinding.

**x que le bon procès. Maar als er niet snel een
n existentiële angst klanten te verliezen door
anders kunnen dan de Nederlanders voor het
e slepen. ”**

tweederangshaven, enkel en alleen omdat we ons laten inpakken door de Nederlanders.

dwars *Heeft de Vlaamse regering in deze kwestie de sleutel in handen?*

samengekomen om over de uitdieping van de Schelde te praten. Jammer genoeg stelde de Nederlander onomwonden dat er dit jaar niets meer uit de bus zou komen. En dan moet nog eens de hele Nederlandse papiermolen doorworsteld

Wanneer je bovendien kijkt naar het marktaandeel van de West-Europese havens m.b.t. containerbehandeling (zie grafiek p.20), stel je vast dat Antwerpen en Hamburg een grote groei kennen, in tegenstelling tot onze Nederlandse vrienden die steil achteruit gaan. *(kan een lichte glimlach niet onderdrukken)* Ik ben ervan overtuigd dat, als de uitdieping van de Schelde er komt, Antwerpen de grootste containerhaven van Europa kan worden. Niet verwonderlijk dus dat de Nederlanders niet geneigd zijn om toegevingen te doen.

Gelukkig zijn

dwars *U wil op het Eilandje een groot congrescentrum bouwen. Komt er ook een concertzaal?*

DELWAIDE Het idee van die zaal is er gekomen na een gesprek met Phillipe Herreweghe, de dirigent van de Filharmonie van Vlaanderen, die erover klaagde dat er in Antwerpen geen enkele zaal is die zelfs maar geschikt is om met zijn orkest te repeteren. Rond dezelfde tijd werd echter besloten om de Elisabethzaal te moderniseren tot een geschikte concertzaal. Het idee van een nieuwe zaal op het Eilandje is dus achterhaald, en we houden het bij een congrescentrum.

De bedoeling is trouwens om het congrescentrum, dat volledig door de privé-sector wordt gefinancierd, met een architectuur van wereldniveau te bouwen. Op dat vlak kan Antwerpen - eufemistisch gezegd - nog enige vooruitgang boeken.

dwars *Op welk vlak situeren zich uw persoonlijke ambities?*

DELWAIDE Mijn ambities beperken zich tot de bescheiden 31ste plaats op de VLD-lijst in Antwerpen bij de komende Vlaamse verkiezingen.

dwars *Bij het afzetten van Hugo Coveliers als VLD-fractieleider in de Senaat ontstonden er spanningen tussen de Antwerpse afdeling van de VLD en de partijtop, waarbij u als bemiddelaar bent opgetreden. In hoeverre is die kwestie opgelost?*

DELWAIDE Dat is op dit ogenblik niet meer aan de orde. Met de 4de plaats van Annick De Ridder - voorzitter van Jong-VLD Antwerpen en nauw betrokken bij Hugo Coveliers - op de Vlaamse lijst stelde het partijbestuur trouwens een mooi gebaar naar de Antwerpse afdeling. Die plooiën zijn dus gladgestreken.

dwars *Wat vindt u van de manier waarop Karel De Gucht als partijvoorzitter opzijgeschoven werd ten voordele van Dirk Sterckx?*

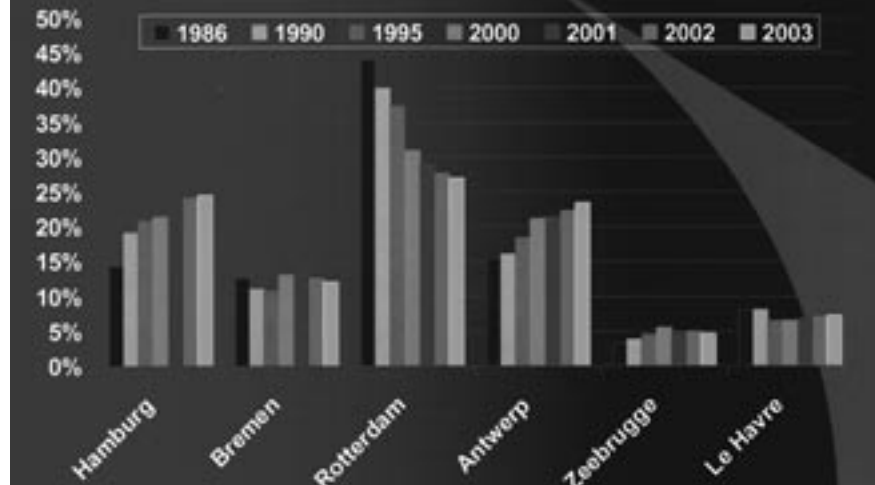
DELWAIDE Ik vind het alvast erg positief dat we nu een Antwerpenaar als voorzitter hebben. Bovendien heeft Sterckx erg veel werk verzet voor de Antwerpse haven in het Europese parlement.

dwars *U was reeds advocaat, politicus en professor. Welk carrièrepad zou u pas afgestudeerde studenten aanraden?*

DELWAIDE Ten eerste zou ik zeggen: probeer zo goed mogelijk af te studeren, zodat je ook echt iets geleerd hebt aan de universiteit. Mijn tweede advies is om zo hard mogelijk te werken. Ik ben ervan overtuigd dat wie hard werkt, hoge toppen zal scheren. Dat betekent niet dat je niet mag genieten van het studentenleven - dat heb ik immers ook gedaan. Wijlen Gaston Eyskens zei dat je de lat zo hoog mogelijk moet leggen. Daar ben ik niet zo zeker van. Het komt er in de eerste plaats op aan gelukkig te zijn.

“Ik ben ervan overtuigd dat, als de uitdieping van de Schelde er komt, Antwerpen de grootste containerhaven van Europa kan worden.”

Hamburg-Le Havre range: evolutie marktaandeel (Globale containerbehandeling)

Een vrouwelijke scheidsrechter getackeled

Eén in een dozijn

“Die knappe met zijn paardenstaartje geeft een pass naar die met zijn mooie benen. En ja, ja, een lange bal in de richting van het doel van de tegenstander! Nummer 8, die lelijke, oudere man heeft hem, hij stampst de bal naar het doel en hij ... *fluitsignaal* scoort? Huh? Offside?”

*Ann Fransen
foto's Kelly Dorekens*

Aldus een gemiddelde man die beschrijft hoe een doorsnee vrouw een voetbalwedstrijd beleeft. Niet elke vrouw is echter voetballeek. Bewijs hiervan is Laure Beels. Door de week is ze studente tweede kandidatuur Germaanse Talen, tijdens het weekend trekt ze haar stoute en zwarte shoes aan en fluit ze 90 minuten lang 22 voetballers tot de orde.

Mannenbastion

Laure is op dit moment bezig aan haar vierde jaar als scheidsrechter. Zelf zegt ze het niet zo speciaal te vinden om deze hobby als vrouw te beoefenen. “Wij zijn dan wel met minder, maar collega-scheidsrechters behandelen je niet alsof je in de minderheid bent. We hebben dezelfde opleiding gevolgd en fluiten dezelfde wedstrijden, dus we zijn elkaars gelijken. Voor de clubs is het misschien wel een beetje raar, maar de meesten zijn het al gewoon vermoed ik. Je ziet wel dat sommige spelers denken: ‘oh

nee, het is een vrouw’ of dat ze tijdens de wedstrijd uittesten of je gevoeliger bent door bijvoorbeeld zielig te doen als ze zijn gevallen, maar het valt wel mee. Ik denk dat er al te veel vrouwelijke scheidsrechters zijn om nog speciaal te zijn. En ik ben altijd al een vrouw geweest, dus ja...”

“Soms stap ik echter het veld op en weet ik dat ik anderhalf uur ga uitgescholden worden. Een aantal ploegen en hun supporters zijn echt verschrikkelijk. Die zien nog maar een meisje en de vooroordelen beginnen al. Opmerkingen zoals: ‘Dees fluit dient niet om op te zuigen!’ of ‘Ga terug achter uw raam staan stoem wijf’ zou ik nooit horen als ik een man was. Vorige keer noemde een speler me ‘lesbische trut’. Die heb ik van het veld gestuurd. Dat is het grofste wat ik al heb meegemaakt.”

De laatste nieuwe mode

De uitrusting van een scheidsrechter is niet echt modieus, noch flatterend voor de vrouwelijke vormen. “We dragen een

zwart voetbalshortje, zwarte kousen en shoes en een truitje voor scheidsrechters. Die heb je wel in alle kleuren - in het groen, geel, zwart,... Er zijn ook van die roze gevallen waar mannen internationaal mee opduiken. Die zijn er wel over, dat is echt vragen om gepest te worden. Vrouwenmaten zijn er niet. Het kleinste dat ze in de winkel hebben is een medium, en daar zwem je dan in. Dat is allemaal afgemeten op dikke bierbuiken. Het is eigenlijk wel lachen. Je komt de sportwinkel binnen en dan vragen ze: ‘Wat moet je hebben? Een smalleke? Dat bestaat niet hoor!’ Dan denk ik: komaan, dat moet ondertussen toch al afgestemd zijn op vrouwen?”

Billen, benen, ... en billen

Vrouwen die zich geroepen voelen om scheidsrechter te worden om zo het mannelijk schoon van nabij te kunnen bekijken, moeten we echter teleurstellen. “Je hebt eigenlijk geen tijd om echt naar de billen te kijken. Ik kijk meestal naar voetfouten en dan zit je wel op die hoogte. Maar echt daar mee bezig zijn van: ‘Oh, dat is nu wel...’, nee, dat gaat niet, daar

heb je geen tijd voor. En nee, ze scheren hun benen niet. Dat is niet mannelijk hé. Er wordt al genoeg geroddeld over problemen in de kleedkamers...”

Waarom Sofia, Aescu of de Wikings bestaan Speciaal voor u

De laatste tijd is er onduidelijkheid gerezen over de taken en het doel van de faculteitsverenigingen. Dat ze leuke feestjes organiseren waarop, uiteraard, niet alleen de mensen van de eigen faculteit gevraagd zijn, is iedereen wel meer dan duidelijk. Maar wat doen deze mensen dan nog dat zo belangrijk is dat VUAS hen daarin moet steunen?

Veel van deze studenten hebben, naast hun ambt in het praesidium, ook een plaats in onderwijscommissies, faculteitsraden of de onderwijsraad. Hierin vertegenwoordigen ze, voor alles wat hun departement of faculteit aangaat, alle studenten die met hen dezelfde koers varen. Uiteraard hebben niet alle praesidiumleden zo'n ambt, maar in de meeste praesidia zitten er toch minstens één of twee. Op die manier bouwen ze een brug tussen de faculteitsvereniging en het decanaat. Op zich is dit een heel belangrijk gegeven. Naar de buitenwereld toe is een faculteitsvereniging immers het uithangbord. Zij staat voor alles wat bij die specifieke studie hoort.

Mis

En hier loopt het helaas al te vaak mis. Op veel decanaten vinden de vertegenwoordigers geen gehoor. In sommige gevallen gaat men ervan uit dat de faculteitsclub uit een bende feestende zwijnen bestaat. In andere departementen stellen we vast dat beleidsmedewerkers niet eens weten dat er praesidiumleden in hun raden en commissies zitten. In

beide gevallen zijn ze mis. Deze mensen maken er vaak een full time job van om de belangen van hun medestudenten op alle vlakken te verdedigen. Daarnaast zorgen ze er ook nog eens voor dat jullie af en toe een leuke avond hebben met alle medestudenten, dat je de mensen uit de andere jaren leert kennen, maar vooral dat je op de hoogte blijft van wat er allemaal gebeurt op onderwijsvlak. Daarom is het zo belangrijk dat de decanaten en beleidsmedewerkers deze studenten, net als alle andere studentenvertegenwoordigers, erkennen in hun functie en hun werk.

Laten we een voorbeeld geven van wat studentenvertegenwoordigers en faculteitskringen met vereende krachten nogal vlot bereikt hebben. Eén van de agendapunten op een onderwijsraad dit jaar was de goedkeuring van de academische kalender voor volgend jaar. Bij het versturen van de agenda merkten de praesessen één en ander op wat echt niet door de beugel kon. Zo zou de ontspanningsweek na de examens

Naar de buitenwereld toe is een faculteitsvereniging het uithangbord. Zij staat voor alles wat bij die specifieke studie hoort.

samenvallen met de krokusvakantie in het secundair en basisonderwijs. En dat betekent een duurdere skivakantie natuurlijk.

Schuchter

Vrij snel vonden ze een oplossing: we hebben namelijk nog 7 dagen vakantie na het feestgewoel van 1 januari. In plaats van dan eerst nog een lesweek in te lassen, begint de examenperiode nu onmiddellijk na de kerstvakantie. Zo valt de ontspanningsweek een weekje eerder. Binnen enkel uren waren de studenten-

vertegenwoordigers uit de onderwijsraad, waar over dit soort dingen gestemd wordt, op de hoogte gebracht van het probleem én de oplossing. Deze konden dan samen verder overleggen en unaniem voor de vernieuwde kalender kiezen.

Uiteraard gaan de taken van een faculteitskring ook verder. Zo is Aesculapia regelmatig in overleg met

Leuven, Gent en Brussel wegens het invoeren van een contingentering voor artsen; zorgt Sofia voor infosessies over notariaat en advocatuur, worden er regelmatig jobbeurzen georganiseerd door verschillende faculteitskringen, en blijven ze in alles hun leden informeren.

We zien echter dat in de loop van dit academiejaar het decanaat toch opnieuw schuchtere stappen naar de faculteitskringen heeft gezet. Zo is er terug aan de kring gevraagd om de nieuwe studenten toe te spreken op de eerste dag van het academiejaar. Er wordt met hen overleg gepleegd om met behulp van voordrachten en infosessies de overstap naar de tweede cyclus vlot te laten verlopen en zelfs op de grote infodag van de UA waren het veelal praesessen die de aankomende studenten toespraken.

Algemeen kunnen we dus stellen dat, hoewel de meeste decanaten de faculteitskring nog lang niet altijd als gesprekspartner zien, ze er toch belang aan beginnen te hechten. De faculteitskringen willen immers ook niet in een slecht daglicht staan en proberen de pers op een positieve manier te halen. Zo maken ze duidelijk dat ze echt het uithangbord van hun faculteit zijn...

*Maaïke Van Overloop
Namens het VUAS-praesidium 2003-04
Michael Verdonck, Jurgen Schelfout,
Carla Clé, Giovannit Gijssels,
Kris Cox en Maaïke Van Overloop*

in alle maten en bruintinten maar hun namen klinken me allemaal even vreemd in de oren: Kleiner Schwarzer, Fiaker, Franziskaner, Melange, om er maar een paar te noemen. Uiteindelijk bestel ik dan maar een Melange. Van een tafeltje twee meter verder neem ik een krant. Het begint terug te sneeuwen. Gelukkig doet de kelner geen poging om me buiten te jagen, al is mijn krant al lang uit en mijn koffie al lang op. Ik blijf zitten tot de lucht is opgeklaard.

Een namiddag in april. Ook hier in Wenen is Koning Winter overmoedig naar het oosten getrokken. De bontjassen die twee maanden geleden parmantig over de Graben paradeerden zijn terug in de kast opgeborgen tot volgende herfst. Terrasjes schieten als paddestoelen uit de grond. Mijn stadsplan ligt nog steeds thuis; ik heb het ook niet meer nodig. Ik zit terug in hetzelfde Kaffeehaus. En nu weet ik wel wat die vreemde dingen op de menukaart allemaal betekenen. Niet dat de stad niets nieuws meer te bieden heeft, integendeel. Wenen is een gigantische Apfelstrudel, waar je zelfs na een verblijf van twee maanden nog maar een hoekje afgesnoept hebt.

*Valérie Wechuysen m.m.v. Eva De Nef
De titel is een citaat van Thomas Bernhard*

Das typische Wiener Café, das in der ganzen Welt berühmt ist

Een ochtend in februari. Op de straten ligt een sneeuwtaaij van 15 centimeter dik, dat al lang niet meer wit is. Ik ben sinds vorige week in Wenen. Mijn kaart ben ik thuis vergeten, met als gevolg dat ik nu de weg kwijt ben. Een gure wind blaast me binnen in één van de vele Kaffeehäuser die het Weense straatbeeld kleuren. De inwoners van de stad beschikken er al eeuwen over een tweede woonkamer. Zowel vroege vogels als nachtraven komen er kranten lezen, kletsen en roddelen. De meeste Kaffeehäuser kunnen op een lange geschiedenis terugblikken. Zo ook dit café, daarvan getuigen het ouderwetse interieur en de menukaart. Daar staat niet enkel op wat er te eten en te drinken valt, maar ook welke beroemde Oostenrijkers hier allemaal voor de slijtage van het meubilair gezorgd hebben. Wat mij op het moment Wurst is. Het is hier binnen warm en dat is wat telt.

Een kelner met een gezicht dat al even gladgestreken is als zijn pak vraagt wat ik wil drinken. Ik kijk op de menukaart. Koffie

“Gaat eens kijken of de factor al geweest is en als ge hem ziet, vraagt hem dan binnen voor nen druppel.” “Check uw mailbox en ziet eens wie er online is op msn.” De kloof tussen de twee bovenvermelde quotes is een generatie. Voor de ouders is surfen een exotische hobby, voor de kinderen is het een dagtaak die even evident is als het tandenpoetsen. De 42.000-koppige, sterke drager van het woord is in deze context een

grootmoeder die haar rimpelzones heeft laten behandelen met een botox-kuur van priorzegels en andere lapmiddeltjes, het blijft desalniettemin een oma. De Post is gelost uit het peloton der communicatiemiddelen. De postbode mag dan nog heel der ampullen epo tot zich nemen, de gele trui pakken op de Champs-Élysées zal er nooit meer inzitten. Al hebben zijn kuiten de omvang van die van Museeuw, dan nog kan hij op zijn logge vrachtfiets

de digitale demarrage niet pareren. De tirannie van de computerdynastie heeft desondanks toch enkele onbegrijpelijke mazen in haar web. Getuige daarvan de olijke ornamenten die overal worden aangepapt ter aankondiging van allerhande festiviteiten. Dag en nacht leveren deze aantrekkelijke affiches slag, ettelijke duizenden euro's worden tijdens zulke plakoorlogen verslonden. De levenscyclus van de bodes is van zeer korte duur: binnen het etmaal wordt het

zonlicht hen niet meer als spot gegund door andere aankondigingsmunitie die hen reeds dubbel en dik bedekt. Naast tonnen papier nutteloos verbrast en liters verf doelloos verkwast, is de Witte Tornado het stormachtig beu het promotie pamflet van elektriciteitskastjes te schrapen. Beschilder uw surfbord in een lekker lettertype, voorzie het van een blitse boezem en trek ten strijde op de golven van het mondiale net.

Thomas Vanhees

Antverpia Olympia

Nadat onze Vlaamse minister president het recalcitrant idee lanceerde om in 2016 de Olympische Spelen naar Vlaanderen te halen, stortten 34 architecturstudenten van het Henry van de Velde-instituut zich op een gewaagd project waarin ze Antwerpen tot een Olympische stad ombouwen. Of dit alles realiteit zal worden is maar de vraag. Men gaat voornamelijk ook na wat de draagkracht van de metropool kan zijn voor een dergelijke uitdaging. Hun hersenspinsels zetten de jonge doeners alvast om in enkele gekunstelde maquettes. De voorzieningen wer-

den allen ingeplant op reeds bestaande gebouwen, voornamelijk rond de Ring.

Zo zou er een voetbalstadion komen op de plaats waar nu het waterzuiveringsstation aan Schijnpoort de lucht licht te verpesten. Stel U voor. Het zou in 2016 immers bijna 100 jaar geleden zijn dat de Antwerpenaren hun eigen welriekende spelen mochten inrichten.

(tov)

Cultuurbrokjes

Het olympisch vuur is sinds 1992 officieel waterbestendig. Om zich ervan te vergewissen dat de fakkel niet kopje onder zou gaan, werd voorheen reeds tweemaal de proef op de som genomen. Tijdens de laatste demonstratie op de Spelen van Munchen 1972 waren de West-Duitse deelnemers zich al terdege bewust van de onbegrensde promotionele opportuniteiten van de kano-slalom. Ze verzekerden zich van de gouden plak door

Wildwatervaren

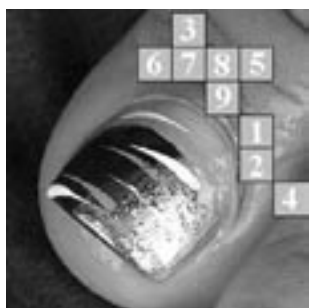
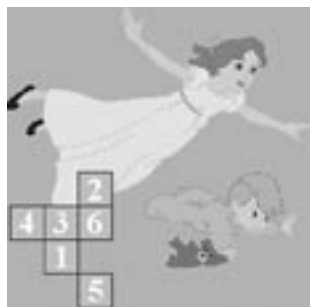
dusdanig veel pootje te gaan baden op de olympische baan dat ze het parcours doodleuk auswendig kenden. Daar wij ook binnen afzienbare tijd des somers over de waakvlam der olympiaden mogen waken in ons vlakke land, ons Vlaanderenland, is het ten zeerste aan te bevelen uzelf te vervolmaken in deze discipline.

Een hoogtestage zoals de afvaart van de Lesse is ideaal om u te trainen op de Eskimorol, die u overigens niet tussen twee poorten mag maken.

www.dinant-tourisme.be/ndls/mdt/attracties/lesse/afvaartlesse.htm

(tv)

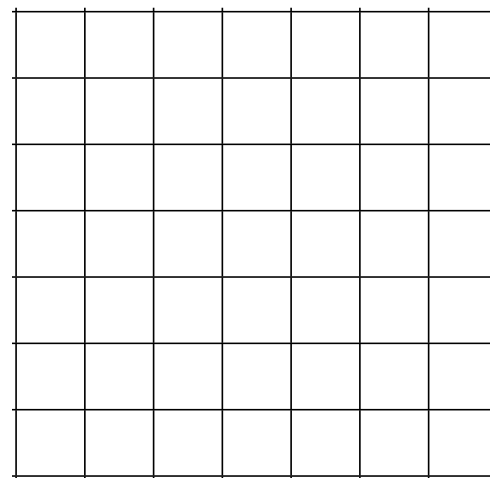
leef je uit in de pashokjes van plezier

Elk van de negen afbeeldingen bepaalt een woord. Dit woord past exact in het bijhorende puzzelstukje. Vul dat woord in, *maar doe dit volgens de cijfertjes*. De puzzelstukjes passen op hun beurt exact in het vierkantig rooster. Daarin vormen ze een vraag, en het antwoord daarop is exact wat wij zoeken.

Stuur uw antwoord door naar dwars@ua.ac.be, en als het juist is, komt uw naam in een pot terecht. Daaruit trekt een volstrekt onschuldige hand drie winnaars.

Natuurlijk hebben die winnaars prijs. Cultuurcheques van de stad worden misschien wel ùw deel bij een correct antwoord..

Oplossing dwars 16: Heinz

Hoewel dramatisch moeilijk omdat een stukje ontbrak, kreeg de redactie toch een correct antwoord binnen. Proficiat en een ticket voor een avant-première naar keuze voor Stijn Symens (dept. Wisk-Inf)

W	E	L	K	B	E	D
9	9	9	9	9	9	2
R	Y	F	B	E	Z	I
9	8	8	7	9	3	2
T	D	E	V	R	O	U
8	9	9	7	9	3	2
W	V	A	N	P	R	E
4	8	7	1	5	2	2
S	I	D	E	N	T	S
4	8	7	1	5	2	2
K	A	N	D	I	D	A
4	1	8	1	5	5	5
A	T	K	E	R	R	Y
4	4	1	8	1	6	6

1 Draken >>

<< Duister 2

3 OZ >>

<< Kwast 4

5 Pinda >>

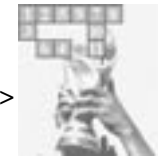
<< Ry 6

7 VDAB >>

<< Vyftien 8

9 Wereldbeker >

De echte student bestaat bijna niet meer, denk ik, zei hij. Als we de in aula's met duizenden samengetroopte universiteitsstudentjes zien, worden we misselijk, omdat we ook, als we zien hoe er aan ons universitair onderwijs geprutst wordt, misselijk worden. Iedere morgen, als we opstaan, worden we misselijk van die hervormingen in het hoger onderwijs en als we naar de universiteit gaan, worden we misselijk van de universiteitsstudentjes die de universiteiten opvullen. Het studentenbestaan is een gigantische bespiegeling waar we, als we eerlijk zijn, als we 's morgens opstaan, iedere keer misselijk van worden. Zoals alle studenten behoor ik tot het studentenleven, waar ik, als ik 's morgens opsta, misselijk van word. De meeste studenten durven en kunnen niet meer spreken, ze hebben leren zwijgen en dat voor een groot stuk door de mediageile media, die zelf zwijgen waar ze zouden moeten roepen en roepen waar ze zouden moeten zwijgen. De media, die ons langs alle kanten verbaal aanranden, berichten de studenten over de ingrijpende hervormingen in het hoger onderwijs en berichten hen over alle vreselijke en ondemocratische en leugenachtige hervormingen van het hoger onderwijs, alleen zeggen ze niet dat die hervormingen ook vreselijk en ondemocratisch en leugenachtig zijn. Ze berichten daarentegen over de liposuctie en de neuscorrectie en de drastische hervormingen aan de uitgelebberde borsten van een ongelukkig wicht, alleen zeggen ze niet dat het optrekken van de schijn het echte leven niet is. Ze berichten over het lekker bekken van Eva België met Eva Holland, ver weg van de werkelijkheid, alleen zeggen ze er niet bij

dat de ware romantiek echt niet in de veel te kleine onderbroek van zo'n natte paal in het Mexicaanse water zit. De media nemen de mensen al jaren en tientallen jaren lang in het ootje en leren ze zwijgen over dingen die echt gebeuren en die echt belangrijk zijn en de media zijn daar zelf bovendien verdomd goed in, zei hij. Ze hebben de studenten in slaap gezeverd en geluld en hebben de studenten leren zwijgen over de Bologna-akkoorden en de plannen van Marleen Vanderpoorten en de geilheid van rector Oosterlinck die niets anders dan een kapitalistisch despoet is. En omdat de studenten hebben leren zwijgen, zijn het voorbeeldige studenten. Voorbeeldige studenten zwijgen tegenwoordig over hetgeen hen als studenten zou moeten bezighouden en roepen over wat hen door de media is voorgeroepen, anders niets. Omdat ze hebben leren zwijgen over de vreselijke en ondemocratische en leugenachtige hervormingen van het hoger onderwijs, zijn het voorbeeldige studenten en passen ze perfect in het maatschappelijk systeem. Ze passen perfect in het maatschappelijk systeem omdat ze hebben leren zwijgen wanneer er aan hun rechten en verworvenheden en degelijk hoger onderwijs geprutst wordt, en wat is er gemakkelijker dan studenten die zwijgen als er aan hun rechten en verworvenheden en degelijk hoger onderwijs geprutst wordt. Ze zullen voorbeeldige burgers worden en zwijgen als er aan hun rechten en verworvenheden en sociale zekerheid geprutst wordt. Ze

zullen voorbeeldige burgers worden die perfect in het systeem passen omdat ze ook voorbeeldige studenten waren die zwegen wanneer er op vreselijke en ondemocratische en leugenachtige wijze aan hun rechten en verworvenheden en degelijk hoger onderwijs geprutst werd. Want wat zijn die BaMa-hervormingen anders dan één vreselijke en ondemocratische en leugenachtige afbouw van ons degelijk hoger onderwijs, waar de studenten niets over zeggen, zei hij. Hij sprak enkel over zwijgende studenten, en als hij over zwijgende studenten sprak, sprak hij enkel over het ontbreken van woorddadigheid bij die studenten. Want wat zijn die studenten anders dan broekverslijters die loeien als de koeien en verder niets zeggen en niets doen. Altijd een grote mond maar nooit een zinnig woord, altijd de grote vernieuwers maar nooit een idee, altijd de hoop van de toekomst maar nooit verder dan hun eigen verleden dat ze nog niet hebben. En net als in de media zijn er natuurlijk wel een paar die wel degelijk iets zeggen, maar dat zijn dan dikwijls vlegels die niet veel te zeggen hebben en niet weten wat ze zeggen omdat ze helemaal niets te zeggen hebben, maar enkel in de belangstelling willen staan, wat ze dan wijselijk niet zeggen. Ze roepen dat de verworpenen der aarde moeten opstaan, maar zijn te enggeestig om te beseffen dat ook zij rustig blijven liggen. Ze blijven liggen omdat ze evengoed slaaf geboren zijn van oude vormen en gedachten en omdat hun nieuwe gedachten even

oud en extreem en bekrompen zijn als de oude gedachten. Hun nieuwe gedachten hebben alleen nog geen vorm, maar omdat ze even oud en extreem en bekrompen zijn als de oude gedachten hoeven ze die ook niet te hebben, omdat er in feite helemaal niets zal veranderen. En als er al iets zou veranderen dan zou er niet veel veranderen, maar er verandert helemaal niets omdat elk redelijk willen verloren gaat in het getier. En dus moet er helemaal niet gelet worden op hen, want ze roepen maar wat en doen niets, en als ze al iets zouden doen dan verandert er niets, zei hij. "Links, links!" roepen ze, maar op één been kan je niet staan en iedereen heeft ook twee benen: "Links-rechts, links-rechts." Met twee zo'n gelijklopende benen loop je trouwens nog beter in de rij. Er zijn er maar een paar die echt beseffen dat er gezwegen wordt waar er gesproken dient te worden en dat er geroepen wordt, waar beter gezwegen kan worden. Zwijgzame studenten die beseffen dat er geroepen moet worden waar er gezwegen wordt en dat er gehandeld moet worden waar er actie noch reactie is. Echte studenten verheffen hun stem en spreken uit wat verzwegen wordt en doen wat niet gedaan wordt en hopen dat ze echt iets kunnen veranderen omdat ze ook echt iets willen veranderen. Ze willen niet zwijgen en volgen en worden misselijk van de zwijgzaamheid en kuddedgeest van vele studenten en daarom zeggen ze wat gezegd moet worden en doen ze wat gedaan moet worden. Want wijzen zeggen niets, maar doen, zei hij, schreef

Ewald Peters

Bewerking van een fragment uit Thomas Bernhard, *Alte Meister*. Suhrkamp, Frankfurt/M: 1985.

Op zwijgen na dood

Een man zonder snor is als een vrouw met snor;
'De Koninklijke Snor', Adriaan Brouwerstraat

Whenever I find myself growing grim about the mouth;
whenever it is a damp, drizzly November in my soul;
whenever I find myself involuntarily pausing before coffin
warehouses, and bringing up the
rear of every funeral I meet; and
especially whenever my hypos get
such an upper hand of me, that it
requires a strong moral principle
to prevent me from deliberately
stepping into the street, and
methodically knocking people's
hats off -- then, I account it high
time to get to sea as soon as I can.

foto's: AMOZ

H. Melville, Moby Dick, 1851